

ת"פ (חדרה) 7138-01-24 - מדינת ישראל נ' כמאל סרחאן

ת"פ (חדרה) 7138-01-24 - מדינת ישראל נ' כמאל סרחאן שולם חדרה

ת"פ (חדרה) 7138-01-24

מדינת ישראל

נגד

כמאל סרחאן

בית משפט השלום בחדרה

[13.11.2024]

כבוד השופט אלכס אחר

ע"י ב"כ עוה"ד מעיין בנימין קריאף

ע"י ב"כ עוה"ד עלא עתאמנה

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, וזאת לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן,

במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים, אשר לא כלל הסכמה עונשית.

הנאשם הורשע במסגרת כתב האישום המתוקן, בהיותו תושב האזור שאינו מורשה להיכנס לישראל או לשהות בה, בעבירות כנגד חוק הכניסה לישראל ועבירות הקשורות ברכב - גניבת רכב ונהיגה בזמן פסילה לאחר שנכנס לישראל שלא כדין, גנב משאית ונהג בה על אף היותו פסול לנהיגה.

לאחר הרשעתו ביקש הנאשם לצרף תיק נוסף ת"פ 35148-02-23 בו הודה בתקיפת עובד ציבור לאחר שבהיותו אסיר בכלא דקל, נשך סוהר בזרועו.

בתאריך 15/09/24 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש.

המאשימה הגישה את תמונות החבלה שנגרמה לסוהר, והפנתה לנסיבות ביצוע העבירות בתיק העיקרי שבוצעו בעוד מדינת ישראל מצויה במלחמת "חרבות ברזל".

המאשימה טענה שהנאשם פגע בערכים של שמירה על הקניין הציבורי, רכושם וביטחונם האישי והכלכלי של המתלוננים, שמירה על בטחון הציבור ומשתמשי הדרך, באי קיום אחר צווי בית המשפט, בביטחון של הסוהר ובשלטון החוק. בית המשפט הופנה לפסיקה התומכת בטיעוני המאשימה וכן לצורך בהחמרה בענישה המוטלת בשל עבירות רכוש. לעמדתה, מדובר בשני אירועים שונים ולכן יש לקבוע מתחמים נפרדים. מתחם העונש ההולם לתיק העיקרי נע בין 18 לבין 30 חודשי מאסר בפועל ובין 7 לבין 18 חודשי מאסר בפועל לתיק המצורף.

המאשימה הפנתה להרשעותיו הקודמות של הנאשם בעבירות זהות (ת/1), האחרונה שבהן משנת 2022 בגינה נשא בעונש מאסר בפועל למשך 18 חודשים וכן הוטלו עליו שלושה עונשי מאסר מותנים ברי הפעלה בעניינו, למשך 8 חודשים, למשך 4 חודשים ולמשך חודשיים (ת/2). בהתאם, ביקשה להטיל על הנאשם בגין התיק העיקרי מאסר בפועל למשך 24 חודשים, להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלונן ופסילה בפועל. בגין התיק המצורף ביקשה להטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. ב"כ הנאשם ציין במסגרת טיעונו שהאירוע בתיק העיקרי לא תוכנן, לא נגרם נזק בלתי הפיך ולא הייתה אכזריות בביצוע המעשים ולכן, אין סיבה להחמיר בענישה של הנאשם. הסגור טען שעל פי כתב האישום המתוקן מרשו פתח את המשאית אותה גנב על ידי המפתח אשר לטענת הנאשם, נמסר לו על ידי אדם אחר כך שככל הנראה העברת המשאית לשטחי הרשות הייתה רצון של בעל המשאית. הסגור התייחס לעונשי המאסר המותנים המרחפים מעל לראש הנאשם והפנה לפסיקה שקבעה שכאשר עונשי המאסר משתייכים למסכת עבריינית אחת, יש להפעילם בחופף. עוד נטען שהנאשם חסך זמן שיפוטי יקר, חזר בו מכפירתו, הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן וצירף תיק נוסף. לאחר שהפנה לפסיקה רלוונטית, ביקש בא כוח הנאשם לקבוע מתחם ענישה ממספר חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים ולמקם את הנאשם בתחתית המתחם, תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף. לגבי התיק המצורף, נתבקש מתחם ענישה ממאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות. הנאשם ביקש לומר את דברו והצטער על מעשיו. אין חולק שהנאשם עצור מתאריך 22/12/23 בגין תיק זה. דיון והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם - נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן בתיק העיקרי ובכתב האישום בתיק המצורף וודאי כאשר בתיק העיקרי העבירות בוצעו בעוד המדינה נתונה במצב מלחמה ובתיק העיקרי בעוד הנאשם אסיר.

הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים של זכותו של אדם לשמירה על רכושו וזכותו לחיות בביטחון ובידיעה שרכושו הפרטי יישמר, כמו כן לא רק שהנאשם נכנס לשטחי המדינה שלא כדין אלא שבנסיבות אלה נהג ברכב בהיותו פסול לנהיגה, לא ציית להוראות שוטרים ובכך פגע בביטחונם ובקניינם של תושבי מדינת ישראל, פגע בביטחונם של משתמשי הדרך וכן פגע בחובה לפעול לכיבוד החוק בכך שלא נענה לקריאותיהם של גורמי אכיפת החוק. כך גם פגע בביטחונו האישי ושלמות גופו של הסוהר אותו תקף ובעקיפין פגע גם בשלטון החוק ובחובה להישמע לגורמי אכיפת החוק.

כפי שנכתב בע"פ (חי') 36024-05-20 עומר דקה נ' מדינת ישראל אדגיש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכושו, בביטחונו האישי והכלכלי הינה קשה ודי אם אפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור... כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

בנוסף - יש להדגיש שהנאשם נפסל לנהיגה על ידי בית המשפט. הסכנה הטמונה בנהיגה ללא רישיון וללא ביטוח המכסה את הנאשם ומשתמשי הדרך האחרים גבוהה לאין ערוך וכבר תואר בפסיקה כי נהיגה ברכב ללא רישיון כמוה כשימוש בנשק וודאי כאשר מדובר בין היתר גם בהמשך הנהיגה על אף כריזות השוטרים לנאשם שיעצור כמפורט בכתב האישום המתוקן.

בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות כי עבירה זו מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך:

"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור" (רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12); ראו גם רע"פ 3104/11 נידאל פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (4.5.2011); רע"פ 7810/16 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.16)).

עוד נקבע, כי "ראוי להחמיר עם נהגים צעירים אשר אינם בעלי כישורי נהיגה הנוטלים לעצמם את החירות, נוהגים בכלי רכב, ומסכנים בהתנהלותם את עצמם ואת כלל משתמשי הדרך. לדאבון הלב אירועים אלה מסתיימים לא פעם בפגיעות בגוף ובנפש ואף בקטילת חיי אדם" (עפ"ת (מחוזי חי') 2405-06-18 נאיל סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (20.06.2018). על דברים אלה שב בית המשפט בעפ"ת (חי') 14274-08-20 מדינת ישראל נ' תמיר מנסור [ניתן ביום 17.09.20 פורסם בנבו].

לענין מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקרה שלפנינו ר' להלן מס' פסקי דין:

- רע"פ 10085/17 אלעדס נ' מדינת ישראל (8.5.18) - המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למקום מגורים, גניבה, היזק לרכוש במזיד, גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, וגניבה מרכב, בשני אישומים. נגזרו עליו 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסרים מותנים, פיצויים וקנס. ערעור שהגיש לבית-המשפט המחוזי על הרשעתו ועונשו, נדחה, בין היתר בהתייחס לעברו הפלילי. בקשת רשות הערעור נדחתה אף היא.

- ע"פ (חי') 36024-05-20 עומר דקה נ' מדינת ישראל (18.6.20) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה, והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בגזר-הדין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 14 ל-25 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על המערער 14 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופסילת רישיון. הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר-הדין, נדחה, תוך קביעה כי העונש אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים והמצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

- עפ"ג (חי') 13435-09-20 אלחג' נ' מדינת ישראל (10.12.20) - המערער, הורשע, לפי הודאתו, בעבירות של פריצה, גניבה, קשירת קשר וגניבת רכב. בית-משפט קמא קבע מתחם עונש הולם לכל עבירה של גניבת רכב, הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, והטיל עליו 27 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 20,000 ₪. לזכות המערער צוינו מאמצי שיקום אותם ערך בשנתיים האחרונות, ומצב כלכלי קשה, ולחובתו צוין עבר פלילי מכביד הכולל מספר מאסרים ממושכים אותם ריצה בעבר. ערעורו נדחה תוך קביעה כי העבירות שביצע מחייבות ענישה משמעותית, והעדר חריגה קיצונית מרמת ענישה ראויה ומקובלת.

- רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל (29.12.08) - המבקשים הורשעו בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל, והמבקש 1 גם בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף ועבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כחוק. בית-משפט השלום הטיל על המבקש 1, 16 חודשי מאסר בפועל, ועל המבקש 2, שנת מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. בית-המשפט המחוזי בירושלים קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של נאשם 1, על 32 חודשי מאסר בפועל, ואת עונשו של המבקש 2, על 24 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור שהגישו נדחתה, ונקבע כי אין מקום להתערב בעונשם, בין היתר, בהתחשב בצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

- רע"פ 1123/18 אשרף דבארי נ' מדינת ישראל (14.3.18): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המבקש בגין ניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין, זאת לאחר שנקבע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אימץ את קביעת הערכאות דלמטה, קבע כי אלו לא סטו ממדיניות הענישה הנהוגה וכי יש לסווג את העבירות בחומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן מכיוון שמדובר ב"מכת מדינה".
- רע"פ 2054/18 היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל (12.03.18): המבקש הורשע על פי הודאתו, בביצוע עבירות גניבת רכב, הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוזת ברכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. המערער חבר לאחרים במטרה לגנוב קטנועים, חלקו היה מרכזי, שכן הוא שנהג בקטנוע הגנוב בנסיעה פראית ומסוכנת, בעודו מרכיב אחר מאחוריו (המעורבים האחרים היו קטינים). נקבע מתחם ענישה בין 10-25 חודשי מאסר. חרף קיומו של תסקיר מבחן חיובי שהמליץ להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות, נגזר עונשו של המבקש ל-10 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת הרשות לערער.
- רע"פ 1108/15 מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל (24.2.15): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 14 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב באישום אחד והחזקת כלי פריצה באישום שני, זאת תוך שנלקח בחשבון חלקו הנמוך יחסית של המבקש באירוע הגניבה.
- ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14): המערער הורשע בגניבת רכב, נהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. מדובר במי שפרץ לרכב צבאי, החל בנסיעה ולא שעה להוראות השוטרים, אשר הציבו נייודות משטרה על הכביש במטרה לעצרו. המערער התנגש בניידת המשטרה, חסם נתיב נסיעה וגרם לניידת נוספת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך, אז החל להימלט רגלית ונתפס בידי השוטרים. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה נפרדים: לגניבת הרכב בין 15-30 חודשי מאסר ואילו לחלקו השני של האירוע בין 8-20 חודשי מאסר. עונשו של המבקש נגזר ל-30 חודשי מאסר. הערעור נדחה בכפוף לקביעה לפיה מדובר באירוע אחד שהצדיק קביעת מתחם יחיד.
- רע"פ 1345/14 עמאד אבו הדואן נ' מדינת ישראל (23.2.14): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב בצוותא עם אחר והחזקת מכשירי פריצה. נקבע כי מדובר בענישה מקילה, וכי גניבת רכב מתוחכמת מסוג זה, שבוצעה בצוותא לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלים, מצדיקה עונש כבד יותר.
- ע"פ"ג (מחוזי מרכז) 60489-11-19 מוחמד אבו עראם נ' מדינת ישראל (17.2.20, לא פורסם): המערער הורשע בגניבת רכב בצוותא, ניסיון גניבת רכב, קשירת קשר לפשע, כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, זיוף סימני זיהוי של רכב והחזקת כלי פריצה לרכב. המערער ואחר גנבו בצוותא שלוש מכוניות (בשלושה מועדים נפרדים), ובמועד נוסף ניסו ללא הצלחה לגנוב שתי מכוניות. באחד האירועים זייף המערער את לוחיות הרכב "המבצעי". נקבע מתחם עונש בין 12-24 חודשי מאסר לכל אחד מהמועדים, ומתחם עונש כולל בין 36-72 חודשי מאסר. המערער שלחובתו עבר פלילי מכביד נדון למאסר בפועל למשך 48 חודשים, והופעלו במצטבר שני מאסרים מותנים (למשך 8 חודשים ולמשך חודשיים), סה"כ 58 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בנסיבות אלה, לאור הצטיידות הנאשם במפתח המשאית המלמדת על תכנון מוקדם, לאור העובדה שהנאשם נכנס למדינה שלא כחוק - לא לשם עבודה לגיטימית כי אם לשם ביצוע עבירות חמורות שהוגדרו מזה שנים רבות "מכת מדינה" ולאור העובדה שנהג למרות היותו פסול לנהיגה ועל אף עונשי מאסר מותנים המרחפים מעל ראשו מבלי להרתיעו, סבורני שמתחם העונש ההולם למעשי כלל העבירות בהן הורשע הנאשם תואם את העמדה העונשית של המאשימה דהיינו, 18-30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד.

אשר לתיק המצורף עסקינן בעבירת אלימות שמופנית כלפי עובד ציבור, סוהר בשירות בתי הסוהר, בהיותו אסיר ונתון בזמן ביצועה תחת השגחה של שב"ס.

ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מדינת ישראל הודגשה החשיבות של מתן הגנה ראויה על משרתי השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה פיזית או מילולית:

"חשוב להדגיש כי המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר המעידות על זלזול חמור בשלטון החוק. אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג ובריח. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" ... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

על בתי המשפט להעביר מסר למי שמעז לנקוט באלימות פיזית או מילולית כלפי אוכפי החוק, בין אם מדובר בשוטרים או באנשי שירות בתי הסוהר, כי מי שמעז לעשות כן יהיה צפוי לענישה ממשית מוחשית ואין להסתפק בענישה דלה שלא תהלוך את חומרת ביצוע העבירה.

במצב דברים זה אני סבור שמתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין 4-12 חודשי מאסר לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד קנס והתחייבות במידת הצורך.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתווית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת: "ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבונו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות בעבירות גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, כניסה לישראל שלא כחוק, היזק לרכוש, ניסיון לגניבת רכב והחזקת סם, האחרונה שבהן מחודש מרץ 2022 (ת/1). בגין הרשעות אלה נשא הנאשם בעונשי מאסר ממושכים ומעל ראשו ריחפו 3 עונשי מאסר מותנים, בעת שביצע את העבירות, אך לא היה לא באלה ולא באלה די על מנת למנוע מהנאשם מלחזור לסורו.

מנגד, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך את זמנם של העדים כמו גם את זמנו היקר של בית המשפט. הנאשם עצור למעלה מ-10 חודשים מאחורי סורג וברח כאשר ידוע שתנאי המעצר קשים הם מתנאי מאסר. עובדות אלה, יש לזקוף לקולא.

בנסיבות אלה, בהן הנאשם שב ומבצע עבירות המסכנות את בטחונו ורכושו של הציבור, אני סבור שיש לתת משקל גם לשיקול של הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור ולכן אמקם את הנאשם שבפניי מעט מתחת לרף האמצעי של המתחם.

אשר לאופן הפעלת המאסרים המותנים, כאמור, לחובת הנאשם 3 מאסרים מותנים ברי הפעלה של 8 חודשים, 4 חודשים וחודשיים אשר הוטלו עליו בגזר דין מתאריך 01.03.22 בת"פ 13561-10-21. מעיון בגזר הדין, לא נקבע שיש להפעילם במצטבר האחד לשני ולכן, לפי ס' 45 לחוק העונשין יש להפעילם בחופף זה לזה (ע"פ 4517/04 מסארווה נ' מדינת ישראל, נט(6) 119 (2005)) כאשר לפי ס' 58 לחוק העונשין, אלו יופעלו במצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בגין התיק הנוכחי.

לאור הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, צירוף התיק הנוסף והחיסכון בזמן השיפוטי כמו גם החרטה שהביע, מצאתי לנכון לחפוף מקצת מעונש המאסר המותנה בן 8 החודשים.

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה שיש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 24 חודשים שיחושב ממועד מעצרו של הנאשם על פי רישומי שב"ס.
2. אני מורה על הפעלת 3 מאסרים מותנים ברי הפעלה של 8 חודשים, 4 חודשים וחודשיים אשר הוטלו על הנאשם בגזר דין בת"פ 13561-10-21 מתאריך 01.03.22. עונשי מאסר אלה יופעלו בחופף זה לזה. מתוך 8 חודשי המאסר המותנים, אני מורה ש - 3 חודשים יופעלו בחופף ו - 5 חודשים יופעלו במצטבר לעונש המאסר שגזרתי בסעיף 1. סופו של דבר יישא הנאשם ב- 29 חודשי מאסר בפועל שיחושבו ממועד מעצרו על פי רישומי שב"ס.
3. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר על כל עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה.
- מאסר למשך 3 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר ריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה בידי מי שאינו מורשה כלל לנהיגה או לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ו/או נהיגה ברכב שאינו רשום באזור - עבירה לפי תקנה 578 בתקנות התעבורה.
- מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת אלימות פיזית או מילולית כלפי הגוף או הרכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה על פי חוק העונשין.
4. פסילה בפועל למשך 24 חודשים, הפסילה תחושב ממועד שחרור הנאשם ממאסרו בגין תיק זה וזאת ללא צורך בהפקדת רישיון ו/או תצהיר. פסילה זו תרוצה במצטבר לכל פסילה אחרת ככל שקיימת.
5. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור לאחר שחרורו ממאסר בתיק זה, אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה. בנסיבות העניין ולאור משך המאסר איני מטיל על הנאשם סנקציה כספית כלשהי. פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, י"ב חשוון תשפ"ה, 13 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.